

Introducere - Romani

Introducere - Romani

Locul special al acestei epistole și scopul ei

Epistola către Romani este pe drept așezată la începutul epistolelor, fiindcă ea pune, într-un mod sistematic, bazele relațiilor omului cu Dumnezeu și împacă, în același timp, adevărul universal despre poziția omului – întâi în responsabilitate, apoi în har – cu făgăduințele speciale făcute iudeilor. De asemenea, ea stabilește marile principii ale practicii creștine, și totodată ale moralității, nu a omului, ci ale acelei moralități care este rodul luminii și a revelației oferite de creștinism. Este important să remarcăm că această epistolă vede întotdeauna pe creștin ca fiind în această lume. El este îndreptățit și are viață în Hristos, însă se află aici pe pământ, nu este văzut ca fiind înviat împreună cu El.

Subdiviziunile epistolei

Iată cum consider că se poate împărți epistola. După câteva versete introductive cu care el își deschide subiectul, dintre care câteva sunt de cea mai mare importanță și furnizează cheia întregii învățături a epistolei și a stării reale a omului vizavi de Dumnezeu (cap.1.1-17), apostolul (până la sfârșitul versetului 20¹ din capitolul 3) dovedește că omul este în întregime corupt și pierdut, indiferent de împrejurările în care se află. Fără lege, păcatul s-a manifestat neînfrânat; filozofia a însemnat judecarea păcatului și în același timp practicarea lui; în ce privește legea, ea a fost încălcată, în timp ce aceia care o încălcau se mândreau cu ea, dezonorând astfel numele Aceluia care o dăduse. De la capitolul 3.21 până la sfârșitul capitolului 8 avem remediul înfățișat cu claritate în două părți. În capitolul 3, de la versetul 21 până la sfârșit, într-un mod general, prin credință sângele lui Hristos este răspunsul la tot păcatul pe care apostolul tocmai îl descrisese; apoi, în capitolul 4, găsim învierea, care este pecetea lucrării lui Hristos și mărturia eficacității ei pentru îndreptățirea noastră. Toate acestea rezolvă problema responsabilității copiilor lui Adam (problemă pe care legea nu făcuse altceva decât s-o agraveze), potrivit harului deplin înfățișat în capitolul 5.1-11. Iar în capitolul 8 credincioșii sunt arătați a fi în Hristos, care este înălțat, așezând astfel pe fiecare din ei într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu în Hristos, care astfel le-a oferit libertate și viață – acea libertate pe care Hristos însuși a avut-o și acea viață pe care El însuși a trăit-o. Această nouă poziție, pe terenul vieții de înviere, este cea care unește deplin și inseparabil îndreptățirea cu sfințenia practică.

Mai există însă un alt lucru, care ne face să remarcăm o împărțire încă și mai importantă a subiectelor epistolei. De la capitolul 3.21 până la sfârșitul versetului 11 al capitolului 5, apostolul tratează subiectul păcatelor noastre – problema vinei noastre este rezolvată de sângele lui Hristos, care (în capitolul 4) a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Însă din capitolul 5.12 se tratează subiectul păcatului – nu izbăvirea de judecata viitoare, ci eliberarea dintr-o stare prezentă². Un subiect se sfârșește cu binecuvântarea din capitolul 5.1-11, celălalt cu cea din capitolul 8.

În capitolele 9-11, apostolul reconciliază adevărurile acestei mântuiri, care este partea fiecărui om care crede, fără deosebire, cu făgăduințele făcute iudeilor. Astfel Pavel pune în evidență înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu, precum și felul în care lucrurile au fost văzute mai dinainte și descoperite în Cuvânt.

Apoi el înfățișează (în capitolul 12 și următoarele) spiritul practic creștin. În această ultimă secțiune apostolul face aluzie la adunare ca trup. Afară de această singură aluzie, este vorba în general despre om, în mod individual, înaintea unui Dumnezeu al dreptății, precum și despre lucrarea lui Hristos care-l așează acolo individual și într-o pace perfectă. Din același motiv, cu excepția unui pasaj în capitolul 8 unde face introducerea pentru subiectul mijlocirii, în epistolă nu se vorbește despre înălțarea lui Hristos. Epistola vorbește despre moarte și despre învierea lui Hristos ca temei al unei noi poziții a omului înaintea lui Dumnezeu³. Să examinăm acum succesiunea de gânduri oferită de Duhul Sfânt în această epistolă. Găsim în ea răspunsul la întrebarea solemnă a lui Iov, mâniat că se găsea fără putere în prezența judecății lui Dumnezeu: "Știu bine că este așa. Și cum ar fi omul drept înaintea lui Dumnezeu?" (Iov 9.2). Totuși, nu acesta este primul gând pe care apostolul îl are în vedere. Aceasta este necesitatea omului, însă evanghelia îl aduce și îl revelează în primul rând pe Hristos. Ceea ce aduce ea este Isus și harul; ea vorbește de dragostea lui Dumnezeu. Aceste lucruri provoacă sentimentul nevoii pe care omul o are⁴, iar evanghelia prezintă și ceea ce împlinește această nevoie, totul pe un fond al harului care ne înfățișează toată plinătatea dragostei lui Dumnezeu în Hristos. În evanghelia Dumnezeu Se descoperă pe Sine în Persoana lui Hristos. Ea îl pune pe om în locul care i se cuvine înaintea lui Dumnezeu, în prezența Aceluia care este descoperit – fie în poziția sa de om neconvertit, fie, prin har, în Hristos. De asemenea, toate făgăduințele sunt împlinite în Persoana Aceluia care este descoperit. Însă era important să remarcăm că evanghelia începe cu Persoana lui Hristos, nu cu iertarea sau îndreptățirea, deși acestea sunt amănunțit tratate de la versetul 17 al primului capitol.

1 După introducere și până la sfârșitul capitolului 3 este prezentat răul și remediul pe care Dumnezeu l-a pregătit prin sângele lui Isus Hristos; apoi, în capitolele 4 și 5, învierea lui Hristos pentru îndreptățirea noastră (fiind dat pentru greșelile noastre) și pacea noastră cu Dumnezeu, poziția noastră actuală beneficiind de favoarea lui Dumnezeu și având speranța gloriei cu toate consecințele scumpe conținute în dragostea lui Dumnezeu. Avraam și David, cărora li s-au făcut promisiunile, au confirmat principiul îndreptățirii fără fapte. Această parte se termină la versetul 11 din capitolul 5, de unde începe cea de-a doua mare diviziune a epistolei, unde nu mai este, ca în prima parte, doctrina esențială a îndreptățirii noastre, ci este prezentată poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Vom reveni asupra acestor lucruri.

2 Această eliberare, având ca subiect este păcatul în carne și moartea față de el, aduce în discuție chestiunea legii. Legea este mijlocul prin care păcatul în carne este descoperit, atunci când este recunoscut faptul că ea este spirituală.

3 A se vedea ceea ce tocmai a fost spus despre diviziunea de la capitolul 5:11, precum și expunerea mai detaliată a acestei diviziuni a epistolei aflată în cuprinsul scrierii.

4 Inima și conștiința sunt amândouă aduse în scenă. Legea poate dovedi vina omului și chiar starea lui ruinată, atunci când este cunoscută în mod spiritual. Acestea sunt arătate conștiinței, însă sentimentul nevoii dovedește că și inima este pusă în acțiune.

clickbible.org